

MIOMIR PETROVIĆ (1972), pisac, pripovedač, dramaturg, teoretičar umetnosti, diplomirao je na Fakultetu dramskih umetnosti u Beogradu, na Odseku za dramaturgiju; na istom fakultetu magistrirao je na Odseku za teatrologiju, a doktorirao je na Odseku za interdisciplinarne studije na Univerzitetu umetnosti u Beogradu. Dramaturg pozorišta „Atelje 212” (1996–1999), dramaturg Narodnog pozorišta u Beogradu (2001–2004).

Redovni je profesor Estetike, Naratologije i Teorije umetnosti i medija na Institutu za umetničku igru u Beogradu i *Higher College of Technology* (UAE). Dobitnik je Oktobarske nagrade grada Beograda (1996), Nagrade „Laza Kostić”, ordena „Krst vožda Đorđa Stratimirovića” (2022), Nagrade „Tesla Nation” *Tesla Science Foundation* (USA).

Autor je više naučnih monografija, radio-drama, kao i 17 romana, od kojih su najpoznatiji *Persijsko ogledalo* (2001), *Lisičje ludilo* (2005), *Staklena prašina* (2006), *Galerijeve vatre* (2011), *Miris mraka* (2013), *Kuća od soli* (2015), *Black Light* (2018), *Središnja pustinja* (2021), *Krotitelji vremena* (2023), *Dionizije 1941* (2025).

b

Miomir Petrović

OSTRVO
ODBAČENIH
IGRAČAKA

roman ogledalo

edicija

KIRKA (knjiga br. 73)

uredništvo

Aleksandar Šurbatović

Tamara Krstić

Milica Belobrk

lektura

Dijana Arsić

© Miomir Petrović

© ovog izdanja: Blum izdavaštvo

*Recikliraj, zasadi,
brini se o prirodi onako kako
se ona oduvek brinula o nama.*

sadržaj

1. U zagrljaju pustinje	9
2. Sva putovanja jednog zeca	13
3. Prozori u večnost	22
4. Ćutali su glasno	27
5. Sve što je korisno za spasenje vaše duše	33
6. Odlazak u Englesku	43
7. Namerno gluvonem	48
8. Lili pecivo	55
9. Ćipele bez donova	61
10. Majka svih bisera	67
11. Sofija, mlađa a starija	72
12. Posmatrajući morsku površinu odozdo	80
13. <i>Run, rabbit, run</i>	88
14. Ljudi koji plaču	96

15. <i>Midnight Runner</i>	101
16. Koma	107
17. Zvezda i u njoj oko	111
18. <i>Midnight Runner II</i>	115
19. Lomboški moreuz	120
20. Unutrašnji, podzemni grad	128
21. Vitraž u pećini	134
22. Protiv struje	138
23. Miris straha	141
24. <i>Aftektusios</i>	146
25. Vatre doglasnice	152
26. Ukop oca	157
27. <i>Lost and Found</i>	160
28. Sajam pasa svih rasa	165
29. „Mutašarid”	174
30. Podzemna biblioteka	182
31. Spori povratak tišini	186

1 u zagrljaju pustinje

Ne čuje se više nijedan zrikavac. Ta promena tako je naglo nastala da me je preplašila.

Oktobar je, ali je i dalje strašno toplo. Čak i ovde, u selu Firan, na hiljadu trista metara iznad mora.

Kada sam prošli put boravio na Sinaju, nekoliko kilometara dalje u manastiru Sveta Katarina, bio je april i bilo je toplo kao u paklu. Ne znam zašto sam očekivao da će sada biti svežije. Ipak je to Egipat.

Do maločas, kao i tokom prethodna dva dana kako sedim prikovan za malu i neudobnu drvenu stolicu – s očnim dupljama prilepljenim na gumene kapke dvo- gleda, posmatrajući kretnje u dvorištu grčkog ženskog manastira Nabi Musa – sve je bilo ispunjeno pravom, strašnom bukom zrikavaca. Prvih dana mi se činilo da ću poludeti od siline tog zvuka. Sitnog, visokofrekventnog i neprekidnog.

U dvorištu sam i danas primetio nekoliko monahinja, ali nijedna od njih mi ni najmanje nije zaličila na Sofiju. Onda, u nekom neodređenom trenutku, jedna senka, ona koju je bacao usamljeni jarbol u dvorištu

ove kuće na kome je nekada davno, mislio sam, morala lepršati francuska zastava čiji su krajevi sigurno bili rascepkani od siline vetra, samo se izdužila i prešla preko mog mutnog prozora. Uskoro sam bio potpuno u hladu senke.

Pustinja je, dakle, ušla u svoje kasno podne. Kao da je ogromna kosmička sekundara udarila u novu poziciju tromo ali nebeski snažno i tako, kao u nekom filmskom *jump-cutu*, pomerila za metar senku jarbola.

Strašna je pustinja. Ovdašnja je više sazdana od stena i golog kamenja, još i prašine, ali ne i od samog usitnjenog peska... mada je ipak prava pustinja. *Wasteland*. U njoj sve, pa i senke, koračaju u nekom čudnovatom ritmu, kao da se krećemo kroz bestežinski prostor na nekoj drugoj planeti. Udaljenoj milionima svetlosnih godina od sveta koji poznajem.

Moja sestra od tetke je po drugi put ovde. U manastiru. Prvi put smo je pre nekoliko godina, na njeno insistiranje, doveli baš ovde, pomoću dobrih veza i prilične svote novca. Zbog duboke depresije. Sofija je nekada bila odličan student istorije umetnosti, potom i stručnjak u jednom državnom institutu. Nikada se nije udavala i uspevala je da od svih skrije svoju slabost. Prvi put je oporavak bio uspešan. Očigledno samo relativno.

Po povratku u Beograd, članovi šire porodice su je, naravno, mnogo podrobnije kontrolisali. Prvi put je bilo uspešno ili pak nije, kada smo već ona i ja (mada se nismo još uvek ni videli ni sreli) ponovo ovde. Zašto je morala da se vrati, ne znam. U međuvremenu joj je bilo dobro, ili se to tako činilo. Otišla je iz Beograda naglo. U pismu koje mi je ostavila govorila je ponovo o

depresiji, o nemogućnosti da „izdrži”, kako je naglasila. Samo je napisala da mora hitno da se vrati u manastir, ako oni uopšte žele da je prime nazad.

Moj najveći strah bio je da se možda zamonašila, da želi ovde da provede ostatak svog života.

U Kairo sam doleteo iz Beograda. Iz Kaira sam došao džipom sa vozačem i vodičem do Bir el Nasisa, mesta gde praktično prestaje civilizacija. Tamo sam za keš kupio jedan stari reno 4, u prilično dobrom stanju za egipatske vozačke navike i otišao prvo u manastir Svete Katarine. Još sam se u Beogradu prijavio za hodočašće i na papiru se pridružio grupi mahom grčkih hodočasnika kako bih uopšte ušao u manastir. Tamo sam bezuspešno tražio oca Dimitrija, srpskog sveštenika koji je primio Sofiju prvi put. Bio sam uveren da će uznemirenom bratu pružiti nekakvu informaciju. Da li je odbio da me vidi ili stvarno tog dana nije boravio u manastiru iako je bio zvanično nadležan za susret hodočasnika i Sinajske biblioteke u okviru manastira, nisam saznao. Uostalom, njihov kontakt od pre par godina, o čemu sam saznao samo posredno iz njenih šturih komentara, oca Dimitrija je stavio na prvo mesto moje liste osumnjičenih za njen nestanak.

Potom sam se vratio par kilometara do ženskog manastira Nabi Musa, gde su primali one kojima treba pomoći iz pravoslavnog sveta. Naravno, tamo mi nisu dali da uđem. Iste noći sam u selu Firan, blizu manastira, iznajmio ovu zapuštenu kućicu koja je nekada pripadala jednom francuskom lekaru koji je, valjda i sam u nekoj vrsti sopstvene religijske krize,

došao da volontira. Da pelcuje decu protiv boginja o svom trošku.

Bez struje sam i vode. Imam samo dvogled. Živim kao snajperista iz nekog niskobudžetnog američkog filma. Najgore je noću. Tada ne znam ko sam. Niti da li odavde uopšte ima izlaza?

Iz svog improvizovanog kreveta, kroz musavo staklo prozora posmatram zvezde na noćnom, uvek nekako tamnocrvenom umesto tamnoplavom nebu iznad Sinajske pustinje.

Kako ni na tren ne bih bio usamljen, rešio sam da hodam po vremenima i slikama onoga što mi se dogodilo i što me je načinilo ovakvim kakav sam sada na Sinaju.

2 sva putovanja jednog zeca

Zec. Moje najranije sećanje je ono na zeca. Svakako, imam crno-belu fotografiju snimljenu očevim starim foto-aparatom, koja mi je oduvek pomagala da oživim tu sliku i van njenog kadra, da se setim ne samo boja nego i kompletne scenografije iza i ispred pozornice, da se setim mirisa i osetim pod prstima njegovo belo krzno, kao da se i sada nalazi u mojim rukama.

Na toj fotografiji imam četiri, pet godina, u rukama držim ogromnog zeca, mog prvog ljubimca na terasi našeg porodičnog stana u Ulici maršala Birjuzova, bivšoj Kosmajskoj, na beogradskom Starom gradu. Iza mene je mutno, armirano staklo zadnjeg zida terase i deo hrapavog zida. Na sebi imam oš-koš farmerke sa tregerima i u zvono skrojenim nogavicama i majicu. Ošišan sam na *princ Valijant*, odnosno na neku vrstu šerpa-frizure. Potpuno belog zeca sa samo jednom crnom flekom na njegovom zečjem obrazu držim jednom rukom za uši, a drugom za bok. Zec je veliki, previše revnosno hranjen detelinom sa Kalemegdana, ogroman, tako izdužen u zahvatu koji sam napravio,

njegova masa iznosi polovinu, ako ne i malo više, u odnosu na dečakovo telo. Sa jedne kukice na zidu iza visi plastična četka za trljanje leđa prilikom tuširanja narandžastožute boje (to se ne vidi na crno-beloj fotografiji, ali toga se sećam), a kasnije sam, pokušavajući kao i sada da katalogizujem svoj unutarnji muzej sećanja, shvatio da je bila proizvedena u plastičarskom kombinatu „25. maj” u Labinu (Istra).

Godina u kojoj držim zeca mora biti 1975. Postoji Jugoslavija, sin svih naroda i narodnosti još uvek je živ, u Jugoslaviji je Socijalistička Republika Srbija, u njoj je Beograd, u njemu jedna terasa, na njoj jedan zec i jedan unuk dvojice živih deda od kojih je jedan kao klasni neprijatelj i bogati zanatlija robijao pet godina u Prokuplju, dok je drugi bio konjički major vojske Kraljevine Jugoslavije koji pak nije robijao, ali nije dobro ni prošao jer je odbio službu u posleratnoj vojsci, čiji je osnivač i doživotni maršal bio onaj sin svih naroda i narodnosti.

Taj zec je ogroman i njegove ustreptale, zadrhtane zečje nozdrve poskakuju od straha. Zapravo, čitavo telo mu se dvadeset četiri sata dnevno treslo od straha, a ko ima zeca za kućnog ljubimca, to tada ne registruje jer smatra da ta njegova živuljka samo diše na taj način. Kao što čovek pred čijim očima raste njegovo dete nikada ne zna da li je uopšte poraslo i izmenilo se nego to treba da veruje na reč rođaku iz udaljenosti ili prijatelju koji ga dugo nije video s detetom u društvu. Uostalom, zašto bi se neko čitavog svog zečjeg života tresao od straha i opasnosti, budući da je kućni zec potpuno bezbedan? Ali to znamo mi, a zec ne zna.

S druge strane, dok je taj mehur od sapunice zvan Jugoslavija postojao, na toj terasi, u tom gradu, u toj socijalističkoj republici i toj „bratstvojedinštenoj” državi gotovo da se niko nije tresao od straha, gotovo da straha nije ni bilo. Tek kada je sin svih naroda i narodnosti preminuo, svi stariji počеше da se tresu kao zečevi. Tada je zec sa slike odavno bio na onom svetu a meni tada, 1980. godine u mesecu maju, uopšte nije padalo na pamet da se tresem: naprotiv, bio sam sasvim miran i staložen, ubeđen da će rekreativna nastava u istarskom mestu Rabac (blizu onog Labina, gde je postojao plastičarski kombinat koji je proizveo četku za trljanje leđa koja je ko zna zašto visila na terasi) biti odložena zbog nedelje žalosti. Jer smo svake godine išli u taj Rabac, jer je tamo hrana bila loša, jer su sva deca po čitav dan vrištala oko mene i mada sam i sam vrištao, danas mislim da sam vrištao samo zato da bi moj vrisak utišao njihovo vrištanje. Da će me ispuniti mojim kricima, a ne *njihovim*.

Rekreativna nastava je, po ko zna čijoj direktivi, ipak održana. Verovatno da bi se održao kontinuitet poretka. Tada sam počeo da se tresem poput svog zeca.

Ponekad bi moj otac stavio zeca u kutiju i stavio kutiju meni u krilo, stavio dete i kutiju u njegovom krilu u belu folksvagen bubu i onda bismo se odvezli na Ušće ili u Park prijateljstva ili u Hajd park i onda, pronasavši proplanak bez ljudi i pasa, pustili bismo zeca iz kutije i on bi svojim trapavim i tromim poskakanjima – jer već je bio dovoljno ugojen da bi mogao da pobegne daleko – brstio detelinu svom snagom, bez napora i pauze, bez premišljanja ili odustajanja.

Tada sam zamišljao kako bi bilo dobro da mu namesto tih mekih i uzdrhtalih usana i bezube vilice porastu zubi, veliki i oštri kao u pirane jer ajkulini ne bi bili upotrebljivi budući da je za njih potrebno mnogo veće telo. Tada bi verovatno prestao da se trese jer bi bio predator i ujedao bi pse, hranio se mačkama (s tim novim zubima bi sigurno postao mesožder), branio bi se od ljudi, verovatno bi naučio da riče poput lava. A opet, ostao bi mekog tela i krzna, velikih ušiju i dragih očiju, ali se više ne bi plašio i ne bi drhtao.

U stvari, mnogo godina kasnije kada sam se najzad navikao na sebe, a to je bio kraj prvog hodočašća na zemlji koji mora da obavi svako ljudsko biće pre ili kasnije, shvatio sam da sam samo želeo da zaštitim svog zeca. Jer sam želeo da ni sam više nijednom ne zadrhtim i uplašim se. A za to treba imati zube!

(Kada sam kao mladić zavoleo škotski alternativni bend „Soldier of Soul”, koji je stvarao muziku sličnu onoj drugog škotskog benda „Cocteau Twins”, shvatio sam da to nije samo zbog njihovih eteričnih rifova i mističnih reči pesama već zbog njihovog imena. Biti *ratnik duše* značilo je imati dušu, ali umeti i odbraniti je.)

Onda bi moj otac u jednom trenutku rekao nešto u stilu da je zecu bilo dosta i da će se nagojiti kao prase i onda obrnutim redom spakovao zeca i mene i povezao nas kući. Kada sam mu jednom tokom vožnje ispričavao svoju fantaziju o zubatom zecu, on se nasmejao i rekao da kao slikar može da zamisli takvu životinju, ali da to ipak nije moguće u stvarnom životu.

Otac je bio slikar i profesor na akademiji i... bez obzira na to što je bio sin čoveka koji je proglašen za klasnog neprijatelja i robijao pet godina, bez obzira na to što nije bio član Partije a nekako je uspeo da postane profesor na akademiji, bez obzira na to što je sa svojim kolegom Savom izradio mozaik na pročelju crkve Svetog Save u Libertvilu u Iliniosu, a ovi iz Saveznog SUP-a su dobro znali gde je i sa kim boravio u Americi od emigracije i koliko su ga u dolarima platili... bio je valjda toliko šarmantan i duhovit, ili ne znam šta da nikada nije imao velikih problema sa vlastima naj srećnije od svih srećnih socijalističkih država.

Moj deda Milivoje je sa svojom ženom a mojom babom živio u maloj varoši B. i odmah pošto mu je nacionalizovana fabrika cigala a time nekako prestao da bude klasni neprijatelj, otvorio je sodažijsku i bojadžijsku radnju i veoma brzo je ponovo zarađivao više od predsednika opštine B., koji je bio i narodni heroj i koji je vedrio i oblačio po ataru. Plaćao je uredno porez i niko ga više nije dirao, poslao je troje dece na studije u Beograd i kupio im je po stan, što je u ono vreme bilo dosta nezamislivo da neko tako kupuje nekretnine po prestonici. Majka mi je često govorila da se tata nikada ničega nije plašio jer je stalno po džepovima imao dosta zgužvanih novčanica zahvaljujući mom imućnom dedi i da je sav mogući strah od života s njega prešao na njegovog starijeg brata i stariju sestru, koji su drhtali bez obzira na to što su i oni bili poštovani u svojim profesijama i imali svoj a ne društveni stan u prestonici.

Deda Milivoje je u dnu svog dvorišta imao kavez sa zečevima koje je hranio i onda ih klao i drao da bi

ih baba spremila za ručak. Ali se to nikada nije radilo pred unucima. Nikada nismo jeli zečevinu, a objašnjeno nam je bilo da deda i baba mnogo vole zečeve pa ih zato čuvaju, ali da ih drže u kavezima kako ih psi ne bi napali, a psi su, opet, morali da patroliraju dvorištem i laju na svakog prolaznika sa ulice kako komunisti ne bi tek tako banuli i ponovo uhapsili dedu.

Da je bilo suprotno, to bi mnogo više nego mene pogodilo moju sestru od tetke Sofiju, za koju su i njen otac i moja majka često sa nekom setom u glasu govorili da je uplašena kao zec i da će mnogo patiti u životu. Zečeva je, dakle, uvek bilo u kavezima kada bi otišli u B., a zečevi su svi bili debeli, beli i potpuno isti i nisam mogao ni da sanjam da to nije ista zečja postavka kao ona iz prethodnog boravka. Tako smo jednom od dede i uzeli tog malog belog zeca sa tada jedva vidljivom crnom tačkom na obrazu. Nisam ni znao tada da smo mu u stvari spasli život.

Samo je jedna stvar tokom boravaka u B., a vezana za zečeve, bila zbunjujuća: deda je imao jedan prekrivač za umorna kolena od zečjeg krzna. Ne znam kako je ta diskrepanca između „ljubavi prema zečevima” i *pačvorka* od zečjih skalpova uopšte bila objašnjena nama deci, ali to smo nekako uspeali da prihvatimo.

Moj ljubimac koji nikada nije dobio drugo ime sem „Zec” na kraju se toliko nagojio da jednog jutra nismo mogli da ga izvadimo iz njegovog prostranog kaveza od mesinganih žica u kome je spavao kako ne bi noću kakio svuda po kući (iako je danju svakako to radio i stalno smo skupljali sačmu njegovog izmeta). Onda je otac doneo klešta sa oštrim kljunom i isekao žice, pa je zec najzad izašao. Ne znajući šta više sa tolikim

zecom, moji su roditelji došli do solomonskog rešenja da zeca predamo na čuvanje zoološkom vrtu. Nije se to baš tako moglo bez dozvole i administracije u najsrećnijoj od svih srećnih socijalističkih država, pa je moj otac pribegao svom *modus operandiju*, kojeg se najčešće držao – presecanju Gordijevog čvora bez ikakvog razmišljanja u pravcu njegovog otpetljavanja i odgovaranja na kosmičku zagonetku – i rešio da zeca prokrijumčarimo u zoo-vrt.

To je bilo i korisno jer sam, kada sam dobio poziv za avanturu, namah prestao da plaćem što se rastajem od zeca i počeo da uživam u tajnom krijumčarskom zadatku kao iz filmova sa Hemfrijem Bogartom. Uzeli smo jednu veliku *yassa* sportsku torbu, u nju ubacili malo deteline i celog zeca, zatvorili je, izbušili rupe za disanje i krenuli na put. Sa nama je pošla i moja majka, više kao podrška ili deo litije, a ja sam mislio da je ona osoba iz gangsterskih filmova koja samo čeka za volanom u kolima ispred banke koju njeni partneri pljačkaju.

Tako smo išli peške niz Ulicu kneza Sime Miloševića, onda uzbrdo uz Parisku, onda nizbrdo niz Tadeuša Koščušskog sve do donjeg ulaza u zoo-vrt na Kalemegdanu. Tamo smo uredno platili ulaznice za odrasle (deci je bio besplatan ulazak), otac sa sve onom prilično teškom torbom na ramenu. Prvo smo glumili da u donjem delu vrta posmatramo lame koje su nam uzvraćale nezainteresovanim pogledima i ponije koji su bogatstvom svojih griva prkosili prokletstvu patuljastog rasta i najzad došli do niske žičane ograde gde su boravili zečevi i kunići. U pozadini im je bila izgrađena i niska brvnara gde su mogli da borave tokom

kiša i zima. Na toj livadi, tridesetak zečeva je veselo skakalo, zaobilazilo se i igralo.

Bio sam preneražen činjenicom da su bili po tri puta manji od našeg zeca i uplašio sam se ne za njega nego za njih, jer sam pomislio da će im pojesti svu hranu i da će ovi na kraju umreti od gladi. Onda sam se na tren uplašio da mu tokom neke noći punog meseca ne izrastu zubi kao oni kod pirane i da ne napravi pokolj. Svejedno, otac je otvorio torbu, spustio je na travu s one strane ograde. Zec nije odmah izašao, valjda nije još završio sa žvakanjem poslednjeg dela deteline, a zatim je preneo prvo svoju ogromnu vrećastu zadnjicu na travu, pa onda i tu džinovsku glavu.

Okrenuo se jednom prema nama, pogledao nas u mešavini šoka i prezira i polako počeo da se gega prema drugim zečevima. Ovi su pak bili prilično nezainteresovani za njegovu džinovsku pojavu. Valjda se zečevi ne plaše zečeva, pa ma koliko veliki neki od njih bili.

Vraćali smo se kući istim putem, s tom razlikom što sam tada plakao. Onda sam dobio sladoled pa sam se malo primirio. Tri nedelje kasnije dobio sam papagaja. To je neka druga priča. Tako se završilo jedno veliko putovanje jednog ogromnog zeca i jednog sasvim malog dečaka.

Kada sam postao mladić, 1988. iz tog istog vrta pobegla je šimpanza Sami, da bi ga tokom istog dana čuvari vrta i milicija uhvatili i vratili u zatvor. Iako sam odavno prestao da mislim na svog belog zeca i imao neke sasvim druge zanimacije, brige i ljubavne patnje, tih dana nisam mogao da odolim a da ne pomislim da

je moj zec sigurno postao predator, pa se pod pretnjom sile nametnuo svim drugim zečevima kao vođa pobune, progrizao jedne, druge, treće rešetke i žice i, ko zna zašto, pobegao u majmunski brlog kod Samija. Onda su njih dvojica osmislila beg. Zec je svojim moćnim zubima progrizao sve Samijeve rešetke i žice, Sami je pobegao, pobegao je i moj zec, a za njim i svi drugi zečevi i rasuli se svuda po gradu, možda preplivali reku i nastanili se na Velikom ratnom ostrvu, ali za to niko nije mario jer su svi mediji pohitali ka odbeglom majmunu. Jer majmun je veća vest čak i od zubatog zeca.

Tada je još uvek postojala Socijalistička Federativna Republika Jugoslavija, sin svih naroda i narodnosti se najzad udostojio da umre, a na čelu države ga je nasledila grupa majmuna. Tako je Sami dobio veći publicitet od zeca i njegovog čopora jer je u stvari bio personifikacija majmuna iz Saveznog izvršnog veća. A to je, ako dalje pratim analogiju, najavilo beg nekih majmuna iz zajedničkog kaveza najsrećnije od svih srećnih socijalističkih država i objavu opšteg rastakanja zoološkog vrta.

Nešto kasnije više nije bilo te države, nasledila ju je ona „krnja”, kako smo je nazivali, a ljudi su postali uplašeni i drhtali su, a onda su se pretvorili u zubate zečeve koji su napadali i ujedali za vratove jedni druge, ali još lakše ginuli pod sačmom lovaca, prekrivajući polja i livade svojim beživotnim telima.

Edicija
KIRKA

1. Dejan Tiago Stanković, **ESTORIL**
2. Dževad Karahasan, **ISTOČNI DIWAN**
3. Džejms Diki, **IZBAVLJENJE**
4. Arno Žorž, **NADNICA ZA STRAH**
5. Henri Džejms, **AMBASADORI**
6. Gistav Flober, **BUVAR I PEKIŠE**
7. Sonja Atanasijević, **SPAVAJ, ZVERI MOJA**
8. Katerina Babkina, **MOJ DEDA JE PLESAO BOLJE OD SVIH**
9. Amanda Svenson, **SISTEM TOLIKO BLISTAV DA
ZASLEPLJUJE**
10. Kurt Tuholski, **DVORAC GRIPSHOLM**
11. Hju Maklenan, **TAČKA PUCANJA**
12. Egon Hostovski, **NESTAO**
13. Jun Fose, **MELANHOLIJA I-II**
14. Aleksandar Šurbatović, **TURČIN ŠAHISTA**
15. Agneta Pleijel, **DVOSTRUKI PORTRET**
16. Džejn Ostin, **LEJDI SUZAN**
17. Lajf Rant, **ALLEGRO PASTELL**
18. Almudena Grandes, **FRANKENŠTAJNOVA MAJKA**
19. Lučijan Dan Teodorović, **MATEJ BRUNUL**
20. Bjanka Belova, **MONA**
21. Jana Bukova, **PUTOVANJE U PRAVCU SENKE**
22. Tom Kristensen, **VANDALIZAM**
23. Juri Erera, **KONCI KRALJEVSTVA**
24. Juri Erera, **ZNACI KOJI ĆE PRETHODITI KRAJU SVETA**
25. Juri Erera, **RAZMENA TELA**
26. Klaudija Pinjeiro, **ELENA ZNA**
27. Sonja Atanasijević, **VEŠTICE IZ ILINACA**
28. Radoslav Petković, **DESTINO Y OBSERVACIONES**
29. Jeran Tunstrem, **BOŽIĆNI ORATORIJUM**
30. Katerina Babkina, **SREĆNI GOLI LJUDI**
31. Klaudija Pinjeiro, **KATEDRALE**
32. Marko Stojkić, **DEVETI ŽIVOT ANE BELINSKI**

33. Dmitri Kapitelman, **FORMALNOST U KIJEVU**
34. Mori Ponsovi, **OKASAN**
35. Aleksandar Šurbataović, **BALADE O STRAŠNOM SKLADU**
36. Luis Kerol, **DNEVNIK S PUTOVANJA U RUSIJU I
DRUGA ČUDESA**
37. Klara Vlasakova, **NAPRSLINE**
38. Ane Birkefelt Ragde, **BERLINSKE TOPOLE**
39. Mihal Vitkovski, **LUBJEVO**
40. Mikela Murda **AKABADORA**
41. Almudena Grandes, **ČITALAC ŽILA VERNA**
42. Bojan Vasić, **TAMNA I – CRNE KĆERI**
43. Klaudija Pinjeiro, **MALA SREĆA**
44. Džerald Marnejn, **RAVNICE**
45. Oskar Vajld, **PORTRET JEDNOG DŽENTLMENA**
46. Zoran Ž. Paunović, **LUTAJUĆE DUŠE : PRIČE O MAGIJI
LJUBAVI I MAGIJI SMRTI**
47. Virginija Zaharijeva, **9 ZEČEVA**
48. Rodrigo Blanko Kalderon, **SIMPATIJA**
49. Svetlana Kalezić Radonjić, **JEVANĐELJE PO UTERUSU**
50. Noel Putnik, **TERRAIN VAGUE**
51. Amanda Svenson, **TELEGRAF DUŠE**
52. Martin Vopenka, **MOJ BRAT, MESIJA**
53. Bojan Vasić, **TAMNA II**
54. Klaudija Pinjeiro, **TVOJA**
55. Džerald Marnejn, **UNUTRAŠNJOST**
56. Vang Sijaobo, **ZLATNO DOBA**
57. Alvaro Enrige Soler, **IZNENADNA SMRT**
58. Balsam Karam, **SINGULARNOST**
59. Agustina Basterika, **SOČNI LEŠ**
60. Pedro Karmona Alvares, **ČIKITITA**
61. Elena Ponijatovska, **MASAKR U MEKSIKO SITIJU**
62. Helena Janeček, **DEVOJKA S LAJKOM**
63. Rod Dojl, **OVO JE RITUAL**
64. Džejms Hilton, **ZBOGOM, G. ČIPSE**
65. Miloš Perišić, **OPATIJA SVETOG VARTOLOMEJA**
66. Teodor Kalifatides, **OPSADA TROJE**
67. Martina Hefter, **HEJ, DOBRO JUTRO, KAKO SI?**
68. Elena Aleksijeva, **SVETI VUK**
69. Simon Stranger, **LEKSIKON SVETLOSTI I TAME**
70. Laslo Krasnahorkai, **SATAN TANGO**
71. Vladislava Vojnović, **RAK U HOROSKOPU**
72. Bojan Vasić, **TAMNA 3**
73. Miomir Petrović, **OSTRVO ODBAČENIH IGRAČAKA**

Izdavač: Blum izdavaštvo, Beograd
Sedište redakcije: Poručnika Spasića i Mašere 88, Beograd
Mejl: blum.izdavastvo@yahoo.com
Štampa: F.U.K., Beograd, 2026
Tiraž: 1000
ISBN: 978-86-6070-121-5

CIP - Каталогиза у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-31

ПЕТРОВИЋ, Миомир, 1972-
Ostrvo odbačenih igračaka : roman ogledalo / Miomir
Petrović. - Beograd :

Blum izdavaštvo, 2026 (Beograd : F. U. K.). - 405 str. ; 20 cm.
- (Edicija Kirka /

[Blum izdavaštvo, Beograd] ; knj. br. 73)

Tiraž 1.000. - Miomir Petrović: str. 1.

ISBN 978-86-6070-121-5

COBISS.SR-ID 199348233
